

ждение. Епископа спокойно можалъ да рече на единъ такъвъзи калугеринъ: «Сине мой, иди въ едикоя-си земя. Какво ште ти се случи тамъ — азъ не зная. Азъ ти давамъ само моя-та благословия и ште се молиж за тебе въ грѣшни-тъ си молитви.» И това било доста за него. Калугерина на радо сърце отивалъ, дѣто му се рѣкло и правилъ сичко, што му било заповѣдано. Ако на пжтя си той се сбърка въ нѣкоя провинция, или умрѣ отъ гладъ, отъ болестъ, или се изгуби въ гора-та и нѣкои диви звѣрове го изѣдатъ, или най-послѣ ако го намѣрятъ негдѣ дивитѣ прадѣди на Либиха и Александра Хумболта (сир. Нѣмци-тѣ) и го бжхтатъ така штото на третия день умрѣ, съ една дума макаръ и да го нѣмало него на свѣта — Римъ отъ туй не губилъ ништо. Единъ калугеръ по-малко — единъ мжченикъ повече; църква-та записвала име-то му въ четуля-та на светии-тѣ и споменувала го, а на негово мѣсто при първо повикване евявали се стотини доброволници. Ако ли пѣкъ слѣдъ нѣкое врѣме додеше въ Римъ нѣкакъвъ подивялъ човѣкъ, обрасналъ въ брада и облѣченъ въ звѣрска кожа и паднеше на колена продъ епископа съ чисто калугерско смирение, говорештецъ му: «азъ недостойнъ грѣшникъ, благодарение на свети-тѣ молитви на епископа и на Църква-та, сподобихъ се да основа християнска община въ едикоя-си земя» — това било чиста печала за Римъ. То се знае; на ново-обърнати-тѣ варвари никакъ не имъ дохождало на ума да се съмняватъ за духовно-то първенство на римския престолъ. Малко имъ трѣбало тѣмъ да зна-